ἀλλὰ μᾶλλον καὶ οἰκειότερον ἡ δυτυχία αὖ δόξειεν εἶ) ἐν τῷ ἀγαθὸν λαβεῖν. τὸ μὴ γὰρ ἀγαθὸν λαβεῖν, ὁ καὶ καθ' αὑτὸ δόξειεν αὖ δυτύχημα εἶ). . . . ἔστι οὖν ἡ δυτυχία ἄλογος φύσις. ὁ γὰρ δυτυχὴς ὄζιν ὁ ἄνευ λόγου ἔχων ὁρμὴν πρὸς τὰ ἀγαθὰ, καὶ τούτων δυστυγχάνων· τοῦτο δ' ἐστὶ φύσεως. ἐν γὰρ τῇ ψυχῇ ἔνεστι τῇ φύσει τοιοῦτον, ᾧ ὁρμῶμεν ἀλόγως πρὸς ἃ αὖ δυ ἔχομεν. καὶ εἴ τις ἐρωτήσειε τὸν ἕπως ἔχοντα, διὰ τί τοῦτο αἱρεῖσαι σοι οὕτω πράττειν, ἐκ οἶδα φησὶν, ἀλλ' αἱρεῖσαι μοι· ὅμοιον πάσχων τοῖς ἐνθουσιάζουσι. καὶ γὰρ οἱ ἐνθουσιάζοντες, ἄνευ λόγου ὁρμὴν ἔχοισι πρὸς τὸ πράττειν τι. τῷ δ' δυτυχίαν ἐκ ἔχομεν οἰκείῳ καὶ ἰδίῳ ὀνόματι προσαγορεύειν, ἀλλ' αἰτίαν πολλάκις φαμεν εἶ) αὐτοῦ· ἡ δ' αἰτία ἀλλότριον τοῦ ὀνόματος. ἡ γὰρ αἰτία, καὶ οὗ ὄζιν αἰτία, ἄλλο ὄζι, καὶ ἄνευ ὁρμῆς τῆς δυστυχανούσης τὰ ἀγαθῶν αἰτία λεγομεν· εἶ ἡ τὰ κακὸν μὴ λαβεῖν, ἢ πάλιν τὸ μὴ σόμμον ἀγαθὸν λήψεσθαι, ἀγαθὸν λαβεῖν. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη δυτυχία διάφορος ἐκείνης, καὶ ἔοικεν αὐτὴ ἐκ τῶ προφιμάτων τῶ μεταπάστεως γίνεσθαι, καὶ κατὰ συμβεβηκὸς δυτυχία. ὥστε ἀλλ' οὖν πρός γε τὴν δυσδαιμονίαν, ἡ τοιαύτη αὖ εἴη δυτυχία οἰκειοτέρα, ἢς ἐν αὐτῷ ἡ ἀρχὴ τῶ ὁρμῆς τῶ ἀγαθῶν ὄζι τῶ δυστευξεως. ἐπεὶ οὖν ὄζιν ἡ δυσδαιμονία ἐκ ἄνευ τῶ ἐκτὸς ἀγαθῶν· ταῦτα δὲ γίνεται ὑπὸ τῆς δυτυχίας, οἷον ἀρτίως ἔφαμεν, συνεργὸς αὖ εἴη τῇ δυσδαιμονίᾳ. πρὸς μὴν οὖν δυτυχίας ταῦτα.

Κεφάλαιον Θ.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπὲρ ἑκάστης τῆς ἀρετῆς χῶ μέρος εἰρήκαμεν, λοιπὸν αὖ εἴη καθόλου συντεθέντα τὰ καθέκαστα κεφαλαιωσαμένοις εἰπεῖν. ἔστι μὴν οὖν καὶ κακῶς λεγόμενον τοιοῦμεν ὅτι τοῦ τελέως σπουδαίου, ἡ καλοκἀγαθία. καλὸς κἀγαθὸς γάρ, φησὶν, ὅταν τελέως σπουδαῖος. ὅτι γὰρ τὰ ἀρετὴς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν λέγοισιν· οἷον τὰ δίκαιον καλὸν καὶ ἀγαθόν φασι, τὰ ἀνδρεῖον, τὰ σώφρον ἅπλως ἐπὶ τῆς ἀρετῆς. ἐπειδὴ ἓν εἰς δύο διαιρεθεῖν, καὶ τὰ μὴν φαμεν εἶ) καλὰ, τὰ δὲ καὶ ἀγαθά. καὶ τὰ ἀγαθῶν, τὰ μὴν ἁπλῶς ἀγαθὰ, τὰ δὲ οὔ. καὶ καλὰ μὴν, εἰς ταῖς ἀρεταῖς, καὶ ταῖς ἀπ' ἀρετῆς πρᾶξεις· ἀγαθὰ δ', ἀργύρῳ, πλοῦτον, δόξαν, τιμὴν, τὰ τοιαῦτα· ἔστιν οὖν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ᾧ τὰ ἁπλῶς ἀγαθὰ ὄζιν ἀγαθὰ,

A & in non subeundo, vt debuit, malo. Cæterùm potiùs, ac magis peculiare, in bono capiendo prosperitas videatur. Siquidem bonum capere, per sese fortunatum quiddam esse videatur: malum verò non subire, ex casu fortunatum. Est igitur prosperitas, rationis expers. Natura nanque fortunatus est, qui sine ratione ad bona impellitur, eáque consequitur. Id verò naturæ est: nam animæ inest huiusmodi à na-
B tura, quo sine ratione impellamur ad ea, vnde bene habemus, eousque vt si quis roget ita habentem, Cúrnam id tibi ita libet agere? Nescio, inquit, sed libet. Simile propemodum lymphaticis: siquidem lymphatici citra rationem ad aliquid agendum impelluntur. Prosperitatem verò, suo, ac peculiari nomine appellare non habemus: verùm ipsam sæpe dicimus esse causam. At causa, à nomine eo alienum
C quiddam est: quoniam causa, & cuius est causa, aliud est: & citra impulsum bona consequentem causa, causa dicta est: vt malum non subire, vel porrò minimè animo deputatum, bonum capere, nãcisciique bonum. Est profectò huiusmodi prosperitas ab illa distincta, videtúrque hæc ex rerum fieri interuentu, ex casúque prosperitas: & proinde tametsi est huiusmodi prosperitas, nõ tamen ad felicitatem talis
D (inquam) prosperitas fuerit peculiaris, cuius in ipso impulsus principium est bonorum consequendorum. Quoniam igitur est felicitas non sine bonis externis, & quæ à prosperitate (vt iandudum dicebamus) oriuntur, felicitatem coadiuuant. De prosperitate igitur hactenus.

CAPVT IX.

Quoniam de singulis particulatim diximus, reliquum iam fuerit, vt in to-
E tum componendo singula accumulemus. Est igitur non malè nomen impositum de eo qui sit perfectè probus, honesta probitas. Honestus & bonus nanque dicitur, cùm perfectè probus. Siquidem virtuti honestum bonúmque attribuitur: vt iustum *aliquem*, honestum bonúmque aiunt, item eum qui sit fortis, temperánsve: & ita in reliquis virtutibus. Quoniam igitur
F in duo distribuimus, vt alia quidem honesta, alia verò bona dicamus: & bonorum, alia quidem simpliciter bona, alia verò non. Honesta porrò, vt virtutes, & virtutum actiones: bona verò, dominatum, opulentiam, gloriam, honorem, & id genus alia. Est igitur honestus, & bonus, apud quem simpliciter bona, sunt bona,